

Семеро людей спали і бачили сни.

Розумієте, то не були професійні сновидці — ті отримували високу платню, вважалися поважними людьми і взагалі були наррозхват. Як і більшість із нас, ці семеро бачили сни, не напружуючись і без чітких вказівок. Професійні ж сновидіння, які можна записати і увімкнути іншим для розваги — це набагато серйозніша річ. Треба вміти керувати своїми напівсвідомими творчими імпульсами та розшаровувати уяву, а робити це одночасно — надзвичайно важко. Професійні сновидці є одночасно найбільш організованими та непередбачуваними митцями. Такого можна порівняти з майстром, який створює тендітну павутину роздумів. Не те, що більшість із нас — безпосередні та незграбні, або як оці семеро.

Серед них лише Ріплі володіла задатками цього особливого потенціалу. У неї були проблиски вродженого сновидця і більш яскрава уява, аніж у її напарників.

Але їй бракувало справжнього натхнення та зрілості думок, притаманної професійним сновидцям.

Вона була чудовою комірницею, могла добре сортувати коробки А у камері збереження Б або звіряти декларації. Але в сховищі її думок коївся повний безлад, і її «файлова система» постійно давала збої: надії та страхи, роздуми та незакінчені образи хаотично гасали відсіками її розуму.

Ворент-офіцер¹ Ріплі мала б краще себе контролювати. Хи- мерні думки, які ще не встигли сформуватися і спали, чекаю- чи, поки їх розбудять, перебували поза межами її свідомості. Трішки більше зусиль та самоусвідомлення — і з Ріплі вийшов би професійний сновидець, принаймні так вона іноді вважала.

Що ж до капітана Далласа, він був досить лінькуватим, хо- ча й найорганізованішим членом екіпажу. У нього була непо- гана уява. Доказом цього слугувала його борода, оскільки усі, окрім нього, поголилися перед тим, як увійти до морозильної камери. Як пояснював капітан Даллас, відповідаючи на чис- ленні питання його напарників, це було частиною його осо- бистості. Він би швидше пожертвував будь-яким органом, але не своєю видатною бородою. Даллас керував двома ко- раблями: міжзоряним буксиром «Ностромо» та своїм тілом. Обидва з них будуть живі-здорові як у режимі сну, так і в активному стані.

Отже, капітан Даллас був хорошим керівником і володів де- щницею уяви. Але щоб стати професійним сновидцем, цієї де- щиці було замало, а це ніяк не компенсуєш непомірною кіль- кістю організаторського хисту. Тому з Далласа був такий же сновидець, як і з Ріплі.

Кейн не так добре міг контролювати свої думки та дії, як Даллас, і йому бракувало уяви. Він був хорошим старшим по- мічником, але ніколи б не став капітаном: для цього потрібен певний рівень енергійності та командні навички, а Кейн цього не мав. Його думки були досить туманними й нечіткими, на від- міну від думок Далласа; Кейн був слабкою тінню та глухим від- лунням капітана. Утім, це не робило його менш симпатичним. Але професійне сновидіння вимагає багато додаткової енер- гії, у Кейна ж її ледь вистачало на повсякденне життя.

Сни Паркера не були образливими, але були менш ідиліч- ними, аніж у Кейна. У них не було ані тіні фантазії. Вони були

¹ Звання між унтер-офіцером та офіцером у ВМС США та берего- вій охороні. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

надто спеціалізованими, і рідко коли в них з'являлися люди. Втім, чого можна очікувати від борт-інженера?

Його сни були досить прямолінійними і — іноді — бридкими. Коли Паркер не спав, то ретельно приховував усе це. Лише іноді він давав волю почуттям, коли гнівався або був роздратований. Паркер приховував майже весь той бруд та презирство, які проростали в глибинах його душі. Його напарники нічого не знали про те, що булькотіло та настоювалося під маскою чистої оболонки Паркера.

Ламберт не стільки бачила сни, скільки надихала інших, котрим у снах являлася. Під час гіперсну її невтомні думки були переповнені внутрішніми схемами та факторами робочого навантаження, збалансованих результатами розрахунків кількості палива. Іноді фантазії Ламберт пробивалися до її структур сну, але не настільки, щоб вразити її саму, як інших.

Паркер та Бретт часто уявляли, як їхні системи з'єднуються з її власною. Якби Ламберт колись дізналася їхні мрії про фактори навантаження та просторові суміщення, то сильно б розлютилася. Тому Паркер і Бретт тримали такі заборонені думки при собі, надійно заховавши їх у свої мрії та сни, щоб не злити Ламберт: це було б зайвим, бо як штурман «Ностромо» вона відповідала за те, аби безпечно доставити їх усіх додому, а це було найочікуванішим і найжаданішим контактом, який можна лише уявити.

Бретт значився в списку як інженер-технік. Це свідчило про те, що, хоча він був таким же розумним і кмітливим, як і Паркер, але йому бракувало солідності. Ці два чоловіки були дивною парою. Стороннім людям здавалося, що між ними немає нічого спільного, але вони без проблем співіснували й працювали разом. Запорукою їх дружби та співпраці було те, що Бретт ніколи не ліз Паркерові в душу. Технік був незворушним і флегматичним у своєму світогляді та судженнях, у той час як Паркер виділявся балакучістю та мінливою вдачею. Останній міг годинами нарікати через несправність якогось із мікрочипів, клянучи весь родовід цієї мікросхеми аж до ґрунту, в якому

вперше було видобуто рідкісні копалини для її виробництва, у той час як Бретт спокійно міг зазначити: «Добре». У нього одне слово було більше, ніж просто вираз думки: завдяки цьому слову він самостверджувався. Для Бретта мовчання було формою спілкування, а балакучість він розцінював як щось ненормальне.

Нарешті, про Еша. Він був науковим співробітником, але його сни були смішними не через це. Вірніше, дивними, але зовсім не кумедними. Сни Еша були найбільш раціональними серед членів екіпажу. Вони найточніше передавали його сутність під час неспання. В них не було жодних ілюзій.

Тут немає нічого дивного, якщо знати Еша. Але ніхто з його шести напарників його не знав добре. Натомість сам Еш добре розбирався в собі. Він одразу міг сказати, чому ніколи б не став професійним сновидцем, якби йому поставили таке питання. Втім, нікому це в голову не приходило незважаючи на те, що Еш найбільше з усіх захоплювався питаннями професійного творення снів.

Геть забув про ката. Його звали Джонс. Звичайнісінький домашній, вірніше, корабельний кіт. Джонс був великим жовто-рижим котярою незрозумілого походження. Він завжди тримався незалежно. Джонс давно призвичаївся до мінливостей космічних польотів та особливостей астронавтів. Він також занурився в анабіоз. Йому снилися прості сни про теплі та темні місця й мишей, на яких діє сила тяжіння.

Серед усіх сплячих на борту він був єдиною задоволеною істотою, хоча невинним його важко було назвати.

Дивно, що жоден із членів екіпажу не був кваліфікованим сновидцем: адже в кожного з них було набагато більше часу, щоб спати, ніж в багатьох професіоналів цієї справи, незважаючи на сповільнення сну завдяки анабіозу. Необхідність зробила сон їх основним заняттям. У відкритому космосі немає що робити, *окрім* як спати та мріяти в морозильних камерах. Можливо, вони всі залишаться любителями, хоч завдяки досвіду й досить компетентними.